

stre var lige saa villigt til at bringe Ofre for Forsvarssagens Ordning som Højre. Ja, det har jeg aldrig benægtet. Den højtærede Minister henviste som Eksempel til, hvad der skete i Folketinget i Samlingen 1875—76. Den højtærede Minister udtalte, at naar man forstod at læse Rigsdagstidende og forstod at læse mellem Linierne, vilde man hurtig komme til den Erkendelse, at den Gang gjorde Højre noget ganske galt; der var kun nogle enkelte Medlemmer af Højre, deriblandt det ærede nuværende Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), der vilde have fortsat Forhandlingerne; de fleste af Højre brøde af. Men det er jo ikke rigtigt. Saaledes gik det ikke til i Samlingen 1875—76. Vi erindre jo nok, de fleste af os, og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister, der jo er en flittig Læser af Rigsdagstidenden, erindrer, hvad der da gik for sig. Jeg kan med ganske faa Ord rekapitulere, hvad der skete. Regeringen forelagde et Forslag om Bevilling af 33 Millioner til ekstraordinære Forsvarsforanstaltninger, deriblandt til Styrkelse og Udvidelse af Københavns Søbefæstning, foruden forskellige andre Forhold, som jeg slet ikke skal komme ind paa at nævne. Fra Venstres Side gjorde man noget, som den højtærede Minister henpegede paa som noget saare fortjenstfuldt. Det kan være, det var det, men jeg sætter et Spørgsmaalstegn derved, jeg kan nemlig ogsaa læse mellem Linierne. Jeg læser noget andet ud af disse Forhandlinger, end den højtærede Minister har læst ud af dem. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvilken Tvivl det har vakt hos mig at læse Forhandlingerne og forsøge paa at læse mellem Linierne. Men det, Venstre den Gang gjorde, det var, at man stillede i Udsigt, at man paa visse nærmere, stærkt afvigende Betingelser, der vare vidt forskellige fra dem, som Regeringen og Højre havde opstillet som Motivering for Lovforslaget, og under atter og atter gentagne Forbehold kunde gaa med til at bevilge et Beløb af 30 Mill. Kr. Jeg vil ligesom den højtærede Minister heller ikke komme ind paa de flydende Forter og alle de skønne Ting, som man bagefter vel alle er enig om vare mindre heldige. Men det er ikke det, det kommer an paa. Det, det kommer an paa efter min Mening med Hensyn til dette Forslags Skæbne, er simpelt og nøgternt dette, at selve Forslaget blev forkastet ved eneste Behandling her i Tinget og forkastedes ikke ved Højres Stem-

mer alene, men ogsaa ved Stemmer af Venstremænd. Jeg skal nævne ganske enkelte af dem, der stemte imod Venstres eget Forslag og sluttelig bragte det til at falde ved 47 Stemmer mod 47. Jeg skal nævne saadanne Navne som Termansen, Winther, Søren Kjær, Thomas Christensen og mange andre, ikke at forglemme det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen), der ogsaa stemte for Forkastelsen. Resultatet blev, som sagt, at Venstres eget, saa meget omtalte og saa stærkt forroste Tilbud om de 30 Millioner ganske simpelt blev forkastet her i Salen ved eneste Behandling ved Hjælp af en Del af Venstres egne Stemmer. . . (*Berntsen*: Havde Højre stemt rigtigt, var det gaaet) . . . Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem vil friste mig til en yderligere Drøftelse af dette Spørgsmaal, men jeg skal ikke lade mig friste dertil, skønt der ellers kunde være god Grund nok til at komme nærmere ind paa de Betingelser, der bleve stillede, for at Venstre skulde gaa med til de 30 Millioner. Disse Betingelser vare nemlig af en saadan Beskaffenhed, at en forstandig Mand maatte sige sig selv, at der var ikke Spor af Risiko ved at tilbyde de 30 Millioner, de vilde ikke blive modtagne. Det er det eneste Svar, jeg vil give det ærede Medlem for Assens.

Jeg vil dernæst gerne sige til den højtærede Minister, at der var en Passus i hans forøvrigt meget klare Tale, som jeg ikke forstaaer. Den højtærede Minister udtalte nemlig i Slutningen af sit Foredrag følgende, jeg maa maaske læse de Par Linier op: „han har været medvirkende til at vække en Mistillid og Opgivelsens Aand trindt om i Befolkningen, som det vil være vanskeligt at arbejde sammen med bagefter“. Jeg forstaaer ikke rigtig, om denne Bebrejdelse var rettet til mig eller til en anden bestemt Person eller til Højre i Almindelighed. Men hvordan det nu end er — Bebrejdelsen er fremsat af den højtærede Minister —, vil jeg gerne sige, at jeg tror, den er uberettiget, til hvem den saa er rettet. Jeg tror ikke, at det med Føje kan bebrejdes Højre eller min Ringhed eller noget andet Medlem af Højre, at man har været med til at vække en Opgivelsens Aand, hvad der angaar Forsvarssagen eller vort Lands Selvstændighed. Jeg tror tværtimod, at man kan sige det modsatte. Jeg tror tværtimod, at den Bevægelse, der kom op i Midten af Firserne, var af den Beskaffenhed, at den snarere maatte siges at